

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Mgr. T.H.** bývajúcej v B., prechodne bytom v B. zastúpenej JUDr. D.Š., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **Mgr. I.H.**, bývajúcemu v B., **o určenie, že povinnosť žalovaného vypratať byt č. X.** na ulici J. v B. nie je viazaná na zabezpečenie náhradného bytu, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7C 187/2005, na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. februára 2010 sp. zn. 17 Co 310/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. februára 2010 sp. zn. 17 Co 310/2009 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa v tomto súdnom konaní žiadala určiť, že povinnosť žalovaného vypratať byt č. X. nachádzajúci sa v B. na ulici J. (ďalej „byt“) nie je viazaná na zabezpečenie náhradného bytu. Rozsudkom Okresného súdu B. Bystrica z 20. februára 2004 č.k. 12 C 186/2003-42 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. augusta 2004 sp.zn. 17 Co 221/2004, došlo k rušeniu spoločného nájmu medzi účastníkmi konania k predmetnému bytu s tým, že nájomkyňou bytu a členkou SBD sa stáva žalobkyňa a žalovaný je povinný sa z bytu vystáhnout do 30 dní od zabezpečenia bytovej náhrady. Žalobkyňa zabezpečenie bytovej náhrady žalovanému preukazovala písomným vyhlásením doručovaným poštou 3. októbra 2005 na adresu žalovaného.

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom (v poradí druhým) z 3. augusta 2009 č.k. 7 C 187/2005-258 určil, že povinnosť žalovaného uložená rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica z 20. februára 2004 č.k. 12 C 186/2003 vypratať (v rozsudku uvedený) byt,

nie je viazaná na zabezpečenie náhradného bytu; žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania 603,34 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa 3. októbra 2005 doručovala žalovanému písomné vyhlásenie o zabezpečení náhradného 1 - izbového bytu, nachádzajúceho sa v B. na ulici Ď.. Druhý neúspešný pokus o doručenie sa uskutočnil 7. októbra 2005 a opakované neúspešné doručovanie 10. októbra 2005; nedoručená zásielka po uložení na pošte bola odosielateľke (žalobkyni) vrátená 20. októbra 2005. V čase jej doručovania sa žalovaný zdržiaval na adrese doručovania (J.), prevzatie zásielky sa vyhýbal, čo súd považoval za rozpor s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný mal možnosť vyzdvihnúť si predmetnú zásielku na pošte, keď sa na adrese doručenia zdržiaval minimálne štyri dni v týždni (maximálne tri dni v týždni sa zdržiaval u jeho matky v rodinnom dome); mohol preto jednať ohľadne nájmu bytu, ktorý mu ako bytovú náhradu zabezpečila žalobkyňa. Obranu žalovaného o zaplatení anuity k predmetnému bytu nepovažoval vzhľadom na predmet sporu za rozhodujúcu. Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 24. februára 2010 sp. zn. 17 Co 310/2009 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. v dôsledku existencie sporu medzi účastníkmi o zániku práva žalovaného na bytovú náhradu pre neuzavretie zmluvy o nájme bytu podľa § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa; tento pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej považoval za postačujúci. Na rozdiel od súdu prvého stupňa, zaujal iný právny názor pokiaľ ide o otázku, či nastali účinky doručenia vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady žalobkyňou žalovanému, na ich základe dospel k záveru, že nárok žalovaného na bytovú náhradu nezanikol. Podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka vyžaduje, aby vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady bolo skutočne (fakticky) doručené tomu, komu sa bytová náhrada zabezpečuje; pri jeho doručovaní nemožno vychádzať z fikcie doručenia podľa ustanovenia § 47 ods. 2 O.s.p., pretože postup súdu pri doručovaní súdnych zásielok nemožno vzťahovať na doručovanie zásielok medzi žalobkyňou a žalovaným. Občiansky zákonník (vrátane § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nepovažuje nedoručenú zásielku za doručenú (fikciou doručenia) len preto, že adresát sa jej prevzatie zámerné vyhýba. Vzhľadom na uvedené

nepovažoval za doručené písomné vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady žalovanému, z uvedeného dôvodu nezačala plynúť 30 - dňová prekluzívna lehota na uzavretie nájomnej zmluvy a žalovanému nemohol zaniknúť nárok na bytovú náhradu (§ 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka). Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa v tom, že vedomé nepreberanie zásielok žalovaným (v snahe vyhnúť sa riešeniu veci a oddialiť vypratanie bytu) je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka). Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil podľa ustanovenia § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a ustanovením § 150 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a určovacej žalobe vyhovel. Dovolanie v zmysle jeho obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p.) odôvodnila tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu o nedoručení vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady žalovanému. Vychádzajúc z „analógie zákona“ považovala zásielku obsahujúcu predmetné vyhlásenie adresovanú žalovanému za doručení na základe fikcie doručenia, aj keď sa žalovaný o tom nedozvedel. Svoj právny názor utvrdila konštatovaním odvolacieho súdu, že žalovaný vedome nepreberal zásielky, v snahe vyhnúť sa riešeniu veci a oddialiť vypratanie bytu.

Žalovaný vo vyjadrení navrhol dovolanie žalobkyne zamietnuť z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, aj to však nie v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania pripúšťa zákon - v zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. ním totiž možno napadnúť

právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V danom prípade je dovolaním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu; dovolanie žalobkyne je v dôsledku toho procesné prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu.

Pre účely predmetného dovolacieho konania treba zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

K jednotlivým dovolacím dôvodom treba uviesť, že (pokiaľ sú splnené ďalšie procesné predpoklady - najmä čo do včasnosti podania dovolania a jeho podania oprávnenou osobou) zakladá existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. Existencia tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) na rozdiel od toho nezakladá prípustnosť dovolania, je však relevantný dovolací dôvod, ktorý v prípade jeho opodstatneného uplatnenia vedie k zrušeniu dovolaním napadnutého rozhodnutia. Na existenciu procesných väd konania tejto povahy (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) musí dovolací súd vziať vždy zreteľ - či už bolo na ne v dovolaní poukázané alebo nie (viď § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.). V prípade nesprávneho právneho posúdenia veci (ktoré je v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tretím dovolacím dôvodom), je situácia iná. Samo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá

prípustnosť dovolania a na tento dovolací dôvod sa ani nevzťahuje § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. Dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý (§ 242 ods. 1 veta prvá O.s.p.), pričom (ako už bolo uvedené vyššie) je viazaný tým, ako účastník konania vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod.

1. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. dovolací súd uvádza, že o procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Existencia väd v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo.

2. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. dovolací súd uvádza, že tzv. inou vadou konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Žiadna z týchto procesných väd nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní ani nevyšla najavo.

3. K tomu, čo dovolateľka uviedla v dovolaní za účelom preukázania opodstatnenosti uplatnenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., treba uviesť, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval.

V dovolaní napadnutom rozsudku odvolací súd interpretáciou (doslovným výkladom) ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vyslovil právny záver, podľa ktorého vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady (ďalej tiež „vyhlásenie“) musí byť (fakticky) doručené nájomcovi; nie je možné považovať neprevzatú zásielku doručovanú poštou za doručenie (fikcia doručenia), len na základe zistenia, že adresát sa jej prevzatiu zámerne vyhýba.

Dovolateľka namietala správnosť toho právneho záveru, keď v okolnostiach prípadu poukázala na správanie žalovaného (ktorý mal vedome nepreberať zásielky, v snahe vyhnúť sa riešeniu veci a oddialiť vypratanie bytu) a v takom prípade pripustila možnosť doručenia vyhlásenia na základe fikcie.

Podľa § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, nájomca, ktorý má byť vypratať, je povinný uzavrieť zmluvu o bytovej náhrade do 30 dní od doručenia písomného vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady; ak nájomnú zmluvu bezdôvodne neuzavrie, jeho nárok na bytovú náhradu zanikne.

Zánik nároku na bytovú náhradu v zmysle uvedenej právnej úpravy je viazaný výlučne na skutočnosť bezdôvodného neuzavretia nájomnej zmluvy ohľadne zabezpečenej bytovej náhrady tým, kto má byť vypratať (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 125/2000, sp.zn. 4 Cdo 107/2003).

Zabezpečením bytovej náhrady je pre účely tohto zákona predloženie písomného vyhlásenia osoby, ktorá poskytne náhradný byt alebo náhradné ubytovanie o tom, že uzavrie zmluvu o nájme alebo podnájme bytu s osobou, ktorá má byť vypratať.

Citované zákonné ustanovenie § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka stanovuje zánik nároku na bytovú náhradu ako dôsledok (sankciu) bezdôvodného nesplnenia povinnosti nájomcu, ktorý má byť vypratať, uzavrieť zmluvu o bytovej náhrade do 30 dní od *doručenia* písomného vyhlásenia o jej zabezpečení.

Písomné vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady je jednostranným adresným právnym úkonom osoby, ktorá poskytne náhradný byt alebo náhradné ubytovanie v právnom záujme osoby, ktorú zaťažuje povinnosť zabezpečiť bytovú náhradu. Zákonná úprava v ustanovení § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka trvá na tom, aby bol tento jednostranný právny úkon (vyhlásenie) *doručený* osobe, ktorá má nárok na bytovú náhradu (nájomca). Uvedená požiadavka pramení z predpokladaných právnych účinkov prejavu vôle určeného (adresovaného) v danom prípade nájomcovi, s ktorými zákon spája vznik, zmenu alebo zánik vzájomných práv a povinností vyplývajúcich z právneho vzťahu. Právnou otázkou je, či takýto prejav vôle má byť fakticky doručený adresátovi, teda či ho adresát musí bezpodmienečne prevziať a oboznámiť sa s ním, alebo postačuje, ak sa dostane (dôjde) do jeho dispozičnej sféry.

Písomné vyhlásenie osoby, ktorá poskytne náhradný byt alebo náhradné ubytovanie o tom, že uzavrie zmluvu o nájme alebo podnájme bytu s osobou, ktorá má byť vypratať, je potrebné považovať za jednostranný adresný (adresovaný) prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy - ofertu.

Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície.

Pri interpretácii požiadavky o „doručení“ písomného vyhlásenia v zmysle ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, je potrebné vziať zreteľ na právne účinky jednostranných adresných (adresovaných) právnych úkonov vyplývajúcich z ustanovení Občianskeho zákonníka § 43a ods. 2, vety prvej a § 45 ods. 1.; interpretácia procesných

predpisov neprichádza do úvahy, tak ako to správne poznamenal odvolací súd. V zmysle týchto, prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom *pôsobí od doby, keď dôjde osobe*, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči *neprítomnej osobe* od okamihu, keď jej *dôjde*.

Dovolací súd poznamenáva, že voči prítomnej osobe (t.j. osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí (je účinný) ihneď. Neprítomnej osobe (t.j. osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle *dôjsť*; nemusí jej byť doručený (adresátom prevzatý). Prejav vôle *dôjde* neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnú istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i nedoručený (neprevzatý) prejav vôle pôsobí (je právne účinný) voči jeho adresátovi. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať.

Kategorickú požiadavku o faktickom doručení vyhlásenia v zmysle ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka (t.j. jej prevzatie adresátom) prezentovanú odvolacím súdom nemožno považovať za správnu; bez ďalšieho by takýto výklad viedol k neudržateľnému stavu, kedy by aj bezdôvodné (svojvoľné) odopretie prijatia (prevzatia) vyhlásenia znemožňovalo povinnému subjektu možnosť zabezpečiť nájomcovi zodpovedajúcu bytovú náhradu a domôcť sa vypratania bytu. Situáciu je preto potrebné posudzovať objektívne, ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Názory o účinkoch doručenia písomného právneho úkonu dovolací súd zastáva zhodne s konštantnou interpretáciou prijatou odbornou akademickou i právnickou literárnou verejnosťou (viď napr. Mazák, J., Vojčík, P.: Občianske právo s vysvetlivkami, 1. Zväzok, Bratislava, Iura Edition, 1996-2005, s. 96; podobne Luby, Š.: Výber z diela a myšlienok, Bratislava, Iura Edition, 1998, str. 196; Jehlička, O., Švestka, J., Škárová, M. a kol.: Občiansky zákonník, komentár, C. H. Beck, 2001, 6. vydanie, str. 279, 285, 286; Knappová, M., Švestka, J. a kol.: Občianske právo hmotné, sv. L, ASPI, 2002, str. 124, 125, 149; Jendrálek, P.: K téme „odstoupení od smlouvy prostřednictvím fikce doručení“, Právní

rozhledy 4/2006 str. 142 a násl.; porovnaj napr. uznesenia NS ČR z 26. októbra 2005 sp. zn. 26 Cdo 625/2005, z 30. júna 2008 sp.zn. 28 Cdo 2622/2006). Vychádzajúc z uvedeného dovolací zastáva právny názor, že ak nájomcovi bytu je daná objektívna (reálna) možnosť na základe oznámenia pošty prevziať si uloženú zásielku obsahujúcu vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady v zmysle § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, nastávajú hmotnoprávne účinky tohto jednostranného právneho úkonu v okamihu, kedy nájomca aj napriek uloženiu zásielky nevyužil objektívnu možnosť oboznámiť sa s jej obsahom.

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalobkyňa preto opodstatnene uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 243b O.s.p.) a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacie konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta